

Arrest

nr. 350 579 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. FARID
Jan Van Rijswijcklaan 279-281/25
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 25 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. FARID, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer(1):

Naam: F.

Voornaam: K.

Geboortedatum: X

Nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Op 25.06.2026 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en smaad aan een drager van de openbare macht. De veroordeling is nog niet definitief.

Betrokkene is achter een politieman aangerend, toen deze politieman zelf achter een andere verdachte was aan het lopen, en heeft deze politieman toen hij de andere verdachte bijna had ingehaald, opzettelijk hard onderuit geschopt terwijl deze aan het lopen/achtervolgen was, waardoor de politieman zwaar ten val kwam; tevens zijn er de foto's van de door de politieman opgelopen letsels ten gevolge van het onderuit schoppen. De feiten schenden de openbare veiligheid en veroorzaken bij de burger een onveiligheidsgevoel. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 26.05.2026. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 25.06.2026 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en smaad aan een drager van de openbare macht. De veroordeling is nog niet definitief.

Betrokkene is achter een politieman aangerend, toen deze politieman zelf achter een andere verdachte was aan het lopen, en heeft deze politieman toen hij de andere verdachte bijna had ingehaald, opzettelijk hard onderuit geschopt terwijl deze aan het lopen/achtervolgen was, waardoor de politieman zwaar ten val kwam; tevens zijn er de foto's van de door de politieman opgelopen letsels ten gevolge van het onderuit schoppen. De feiten schenden de openbare veiligheid en veroorzaken bij de burger een onveiligheidsgevoel. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 26.05.2026. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene kan geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Italië.

De administratieve beslissing tot vasthouding in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt uitvoerbaar op het ogenblik dat het directoraatgeneraal Penitentiare inrichtingen betrokkene ter beschikking stelt van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op de verwijdering of de overbrenging naar een gesloten centrum.

de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3)

Brussel, 25.06.2026"

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en betreft dus een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Van de tijdige indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit.

2.3. Luidens artikel 2.57 van de RvV-wet zijn de bepalingen aangaande de louter schriftelijke procedure niet van toepassing op de urgente procedure bedoeld in artikel 2.28. Er kan dus niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekende partij om de zaak af te handelen via een louter schriftelijke procedure.

2.4. Verzoeker diende op 10 juli 2026 nog een aanvullende nota in met daarin een repliek op de nota, en daarbij gevoegd zijn Italiaanse identiteitskaart, de "beslissing van het Tribunale per i Minorenni te Milaan dd. 15.04.2020 betreffende de verdere administratieve begeleiding van [verzoeker] door de sociale diensten van de gemeente [B.]" en het "Italiaans geboortecertificaat van [L.F.D.], geboren op 6.10.2024 te [C.], dochter van [verzoeker] en mevrouw [D.C.]".

3. Ontvankelijkheid

De beslissing tot vasthouding is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad wijst erop dat hij dus zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"In casu stelt verwerende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en omdat hij door zijn gedrag geacht zou worden de openbare orde te kunnen schaden.

Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing onder meer het volgende:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Op 25.06.2026 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen - slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en smaad aan een drager van de openbare macht. De veroordeling is nog niet definitief."

Verwerende partij beweert klaarblijkelijk dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, quod non, minstens wordt dit niet afdoende en niet op geïndividualiseerde wijze aangetoond.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar een strafrechtelijke veroordeling van 25.06.2026, doch erkent tegelijk uitdrukkelijk dat deze veroordeling nog niet definitief is.

Het louter verwijzen naar een strafrechtelijk gegeven volstaat op zich niet om een persoon te verwijderen. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging.

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de concrete persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Nog steeds volgens het Hof van Justitie dient bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek.

Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast, zie arresten Gaydarov en Z. Zh.

Naar analogie bepaalt artikel 6 van richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, met betrekking tot de openbare orde of nationale veiligheid:

"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf."

Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.

In casu dient te worden opgemerkt dat de veroordeling waarop verwerende partij zich beroept nog niet definitief is.

Dat verzoeker, voor zover de feiten lastens hem bewezen zouden worden geacht, fouten heeft gemaakt, betekent niet dat verwerende partij zonder meer kan besluiten dat hij thans nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen.

Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de beweerde feiten, de niet-definitieve aard van de veroordeling en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker niet afdoende heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de feiten om het concrete geval juist te kunnen interpreteren.

Verzoeker is een jonge man, geboren op xx.xx.2005, met gezin in Italië. Hij spreekt Italiaans en heeft aldaar familiale banden. Deze elementen worden in de bestreden beslissing niet ernstig onderzocht.

Dat verwerende partij niet is uitgegaan van alle juiste en relevante feitelijke gegevens, minstens deze niet correct heeft beoordeeld.

De bestreden beslissing is gebrekkig gemotiveerd omwille van onder meer de juridische aanvaardbaarheid. Verwerende partij brengt in de bestreden beslissing niet aan of verzoeker daadwerkelijk het vermeende criminele gedrag in de toekomst zal voortzetten.

Het bestaan van strafrechtelijke feiten zoals vermeld in de bijlage 13septies is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker thans nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Kortom, de loutere verwijzing naar een niet-definitieve strafrechtelijke veroordeling volstaat niet. De motieven van verwerende partij zijn in geen geval draagkrachtig en dragen de beslissing niet, nu zij slechts verwijzen naar een strafrechtelijk gegeven waarvan de beslissing zelf erkent dat het nog niet definitief is.

Verwerende partij toont geenszins aan dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, laat staan dat zij daadwerkelijk aantoonde dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de maatschappij.

Het bestreden bevel is dan ook uitermate gebrekkig gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming met de feitelijke en juridische werkelijkheid.

Verwerende partij heeft hiermee de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het middel is ernstig en gegrond.”

4.2. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, betoogt verzoeker wat volgt:

“Vervolgens stelt verwerende partij ten onrechte dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verwerende partij beperkt zich ertoe te stellen dat verzoeker zich niet zou hebben aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs zou leveren dat hij op hotel logeert.

Door verwerende partij wordt echter nergens concreet uiteengezet op basis van welke wettelijke en objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, in concreto wordt vastgesteld.

Verwerende partij toont niet aan waarom verzoeker zich daadwerkelijk aan de bevoegde autoriteiten zou willen onttrekken.

Klaarblijkelijk vergeet verwerende partij rekening te houden met het feit dat verzoeker duidelijke banden heeft met Italië, aldaar zijn gezin heeft en Italiaans spreekt. Deze elementen zijn relevant om te beoordelen of verzoeker effectief het risico zou vormen om onder te duiken, dan wel of hij desgevallend vrijwillig naar Italië kon terugkeren of daar zijn familiale situatie kon regulariseren.

Desalniettemin blijkt nergens uit dat verzoeker de intentie heeft om onder te duiken.

Het stoot dan ook tegen de borst van verzoeker dat in de bestreden beslissing zonder meer wordt gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, terwijl verwerende partij geen concreet onderzoek voert naar zijn familiale en administratieve situatie in Italië, noch naar zijn bereidheid om met de autoriteiten mee te werken.

Op zijn minst had verwerende partij een redelijke termijn aan verzoeker moeten geven om zijn situatie te verduidelijken, minstens de voorziene wettelijke termijn moeten verlenen om het Rijk vrijwillig te verlaten.

Een dergelijke manier van handelen vormt een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Daarnaast bepaalt artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dat in beginsel een termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, behoudens in de door de wet voorziene uitzonderingsgevallen.

De weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek moet concreet worden gemotiveerd en mag niet automatisch worden afgeleid uit louter algemene vaststellingen.

In de bestreden beslissing houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met de leeftijd van verzoeker, zijn gezinssituatie, zijn economische situatie, zijn sociale en culturele banden met Italië en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong dan wel met een andere Schengenlidstaat.

Evenmin toont verwerende partij afdoende dringende redenen aan om dergelijke verregaande maatregelen te nemen.

Uit geen enkel objectief element in het dossier blijkt dat er een actueel en reëel risico tot onderduiken bestaat.

Het louter niet beschikken over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en het beweerd gevaar voor de openbare orde zijn onvoldoende om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te rechtvaardigen.

De motivering is dan ook duidelijk gebrekkig en onredelijk.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de relevante elementen van verzoeker, waaronder zijn gezin in Italië, zijn Italiaanse taal en het niet-definitieve karakter van de veroordeling, is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Het bestreden bevel is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

4.3. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, stelt verzoeker het volgende:

“Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker, waaronder de mogelijke risico's in geval van verwijdering, zijn persoonlijke situatie en zijn familiale banden.

Verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM kan worden afgeleid.

Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker enkel een ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht zou hebben ondertekend, doch de vragenlijst niet zou hebben ingevuld en aan de administratie zou hebben overgemaakt.

Verwerende partij leidt daaruit af dat verzoeker zou hebben nagelaten zijn persoonlijke elementen kenbaar te maken.

Deze redenering is onzorgvuldig.

Verzoeker spreekt Italiaans. Uit niets blijkt dat hij daadwerkelijk en nuttig werd gehoord in een taal die hij begrijpt, noch dat hij met passende taalkundige bijstand in de mogelijkheid werd gesteld om zijn persoonlijke situatie, eventuele vrees, familiale situatie of banden met Italië toe te lichten.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt.

Verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dan wel of zijn situatie in Italië, waar zijn gezin verblijft, in rekening moest worden gebracht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Verder stelt verzoeker dat de motivering uit artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor hem geen termijn wordt toegestaan om het Rijk vrijwillig te verlaten, omdat er een risico zou bestaan op onderduiken en verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod non, niet kan worden gevolgd.

Verwerende partij besluit zomaar om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en legt een bevel om het grondgebied te verlaten op zonder enig persoonlijk onderzoek te verrichten naar verzoekers situatie om na te gaan of hij überhaupt wel degelijk de intentie had om onder te duiken.

Door verwerende partij wordt echter nergens afdoende uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria deze feitelijke elementen kunnen worden gebruikt om te besluiten tot een risico op onderduiken, zoals in de bestreden beslissing wordt weerhouden.

Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 3, 7° van de Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4° van de Terugkeerrichtlijn.

In de bestreden beslissing wordt geen enkel afdoende motief aangehaald dat verantwoordt waarom verzoeker geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan.

Het enkele feit dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort, zich niet zou hebben aangemeld bij de gemeente en geen hotelbewijs zou voorleggen, volstaat niet om automatisch een risico op onderduiken aan te nemen.

Evenmin volstaat de verwijzing naar een niet-definitieve veroordeling om te besluiten dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde die het weigeren van iedere vertrektermijn verantwoordt.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond.”

4.4. In wat kan worden beschouwd als een vierde middel, betoogt verzoeker wat volgt:

“Verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zonder twijfel de bijlage 13septies een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zodat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Verzoeker wenst te benadrukken dat er onvoldoende rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst erop dat verwerende partij weliswaar verplicht is op te treden tegen onwettig verblijf, maar dat zij daarbij niet uit het oog mag verliezen dat zij rekening moet houden met het gezins- en familieleven, de gezondheidstoestand en, waar relevant, het hoger belang van het kind.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing is, rekening moet worden gehouden met de hogere normen van het gemeenschapsrecht.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, nu hij zijn gezinsleven in Italië heeft gevestigd. Hiermee diende verwerende partij minstens rekening te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling refereert allicht aan artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft zijn gezin in Italië en spreekt Italiaans. Deze elementen bieden een structureel aanknopingspunt dat verwerende partij had moeten onderzoeken alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens te nemen.

In casu werd totaal onvoldoende rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het bevel om het grondgebied te verlaten zorgt ervoor dat verzoeker wordt afgesneden van zijn gezin in Italië, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon.

EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96.

Dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en familiale belangen heeft opgebouwd, minstens in Italië, waar zijn gezin verblijft.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven van verzoeker.

EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, §§ 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46.

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en familiale belangen heeft opgebouwd.

Dat verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in haar beoordeling van de geoorlooftheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 EVRM en dit artikel bijgevolg schendt.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

4.5. De vier middelen worden, in het kader van een goede rechtsbedeling, samen behandeld.

Verzoeker werd bevolen het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° (wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten) en 3° (wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en laat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet ongemoeid. Deze rechtsgrond volstaat in wezen om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, tenminste voor zover rekening wordt gehouden met de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, zoals die ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede: met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geeft verzoeker te kennen dat hij van oordeel is dat, voor zover de feiten lastens hem bewezen worden geacht, dit niet betekent dat zonder meer kan worden besloten dat hij thans nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De motivering luidt als volgt:

“Op 25.06.2026 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 10 maanden gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en smaad aan een drager van de openbare macht. De veroordeling is nog niet definitief.

Betrokkene is achter een politieman aangerend, toen deze politieman zelf achter een andere verdachte was aan het lopen, en heeft deze politieman toen hij de andere verdachte bijna had ingehaald, opzettelijk hard onderuit geschopt terwijl deze aan het lopen/achtervolgen was, waardoor de politieman zwaar ten val kwam; tevens zijn er de foto's van de door de politieman opgelopen letsels ten gevolge van het onderuit schoppen. De feiten schenden de openbare veiligheid en veroorzaken bij de burger een onveiligheidsgevoel. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker betwist niet dat hij voor deze feiten werd veroordeeld, en de loutere vermelding dat de veroordeling nog niet definitief is, belet niet dat het bestuur op grond van deze veroordeling een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat de verwijzing naar een recente veroordeling van 10 maanden gevangenisstraf voor “slagen en verwondingen – slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg en smaad aan een drager van de openbare macht” enerzijds, en de vaststelling dat deze feiten de openbare veiligheid schenden en bij de burger een onveiligheidsgevoel veroorzaken anderzijds, niet afdoende zou zijn om te komen tot de conclusie dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dat de verwerende partij uitgebreider zou hebben moeten gemotiveerd over de vraag of hij nog steeds een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde kan, gelet op het agressieve gedrag en het gebrek aan respect voor het werk van politieagenten – wat toch wijst op een zekere normvervaging – niet worden aangenomen. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat het oordeel van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn.

Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is gestoeld op artikel 74/14, §3, 1° (er bestaat een risico op onderduiken) en artikel 74/14, §3, 3° (de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet verwijst verzoeker naar zijn vorige betoog, zodat kan worden volstaan met de beoordeling daarvan. Deze grond blijft dus staan.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet en het risico op onderduiken, bepaalt artikel 1, §2 van deze wet onder meer:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;”

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van dit derde objectieve wettelijke criterium om het risico op onderduiken vast te stellen. Zij heeft vastgesteld dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Verzoeker betwist dit op zich niet. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de verwerende partij nergens concreet uiteenzet op basis van welke wettelijke en objectieve criteria dit risico op onderduiken in concreto wordt vastgesteld.

Verzoeker betoogt verder dat het enkele feit dat hij niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort en zich niet zou hebben aangemeld bij de gemeente en geen hotelbewijs zou voorleggen, niet volstaat om automatisch een risico op onderduiken aan te nemen. Hij stelt dat de verwerende partij vergeet rekening te houden met het feit dat hij Italiaans spreekt en duidelijke banden heeft met Italië, waar hij zijn gezin heeft. Deze elementen zijn relevant om te beoordelen of hij effectief zou riskeren onder te duiken, dan wel of hij desgevallend vrijwillig naar Italië kon terugkeren of daar zijn familiale situatie kon regulariseren, aldus verzoeker. Hij verwijt de verwerende partij voorts geen onderzoek te hebben gevoerd naar zijn bereidheid om met de autoriteiten mee te werken. Hij meent dat nergens uit blijkt dat hij de intentie heeft om onder te duiken.

De Raad kan niet inzien hoe de verwijzing naar verzoekers vermeende gezin in Italië het risico op onderduiken in België – waar hij zich dus bevindt zonder zijn gezin en zonder zich te hebben aangemeld – zou kunnen verminderen.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn individuele omstandigheden, geen onderzoek te hebben gevoerd naar zijn bereidheid om met de autoriteiten mee te werken en hem geen redelijke termijn te hebben gegeven om zijn situatie te verduidelijken, kan hij evenmin worden gevolgd.

In de bestreden beslissing wordt ter zake vastgesteld dat verzoeker het ontvangstbewijs met betrekking tot de vragenlijst in het kader van de hoorplicht heeft ondertekend in de gevangenis van Antwerpen op 26 mei 2026, maar dat hij naliel deze vragenlijst in te vullen en aan de administratie over te maken. Hij heeft hierdoor nagelaten de administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken, zo luidt het in de motivering.

Verzoeker brengt daar tegenin dat deze redenering onzorgvuldig is. Hij wijst erop dat hij Italiaans spreekt en dat uit niets blijkt dat hij daadwerkelijk en nuttig werd gehoord in een taal die hij begrijpt, noch dat hij met passende taalkundige bijstand in de mogelijkheid werd gesteld om zijn persoonlijke situatie, eventuele vrees, familiale situatie of banden met Italië toe te lichten.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat het recht van verzoeker om te worden gehoord niet noodzakelijk betekent dat hij mondeling wordt gehoord door een daartoe bevoegd ambtenaar. De essentie is dat hij in de gelegenheid wordt gesteld om, zoals de verwerende partij terecht stelt, daadwerkelijk voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt kenbaar kan maken. Dit kan uiteraard ook schriftelijk.

Uit de vermeldingen op dat ontvangstbewijs (*“Italien-Italiaans”* bovenaan de pagina en *“data e firma della persona interessata”* en *“firma del funzionario”* onderaan) kan worden afgeleid dat de Italiaanse versie van de vragenlijst aan verzoeker werd overhandigd. Zelfs indien dat niet het geval zou zijn geweest, had verzoeker – die zich op dat moment in de gevangenis van Antwerpen bevond – ruimschoots de tijd om zich te laten bijstaan door een raadsman, of via de gevangenisdirectie bijstand te vragen om de vragenlijst in te vullen. De bestreden beslissing werd immers pas genomen een maand nadat verzoeker het voormelde ontvangstbewijs had getekend op 26 mei 2026. Het blijkt niet dat hij enig initiatief heeft genomen, en hij kan zijn eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met specifieke elementen van zijn situatie, nu hij deze niet aan haar heeft meegedeeld.

Verzoeker toont dus niet aan dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld bij de toepassing van artikel 74/14,§3, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze rechtsgrond blijft overeind.

Tot slot stelt verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat refereert aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Hij betoogt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet afdoende te onderzoeken of hij al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dan wel of zijn situatie in Italië, waar zijn gezin verblijft, in rekening moest worden gebracht. Hij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten ervoor zorgt dat hij wordt afgesneden van zijn gezin in Italië, wat in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Daarnaast meent hij ook dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn privéleven, waarbij hij betoogt dat hij een netwerk van persoonlijke, sociale en familiale belangen heeft opgebouwd, minstens in Italië, waar zijn gezin verblijft.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is, zoals verzoeker terecht opmerkt, een weerspiegeling van deze bepaling.

Hiervoor werd al vastgesteld dat verzoeker niet heeft meegewerkt bij het invullen van de vragenlijst. Hij kan de verwerende partij daarom niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met gegevens over een vermeend gezinsleven die hij haar niet ter beschikking heeft gesteld.

Daarenboven, en zelfs aangenomen dat verzoeker een privé- en gezinsleven heeft in Italië, moet worden gewezen op het volgende:

De bestreden beslissing beveelt verzoeker *“het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*.

In fine van de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Italië.”*

De verwerende partij heeft dus rekening gehouden met het feit dat verzoeker een zekere band met Italië zou kunnen hebben. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de Italiaanse autoriteiten werden gecontacteerd met de vraag of verzoeker een verblijfsrecht heeft in Italië. De stukken die verzoeker in het kader van deze procedure voorlegt geven hierover geen uitsluit. Verzoeker beroept zich overigens ook niet op een verblijfsrecht in Italië. Hij stelt slechts dat hij er een gezins- en privéleven heeft en in het verzoekschrift spreekt hij zelfs over de kans die hem in Italië moet worden gegeven om er zijn familiale situatie te regulariseren, wat een indicatie lijkt dat zijn verblijf ook daar niet regelmatig is.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij gelden dat er nog geen akkoord is van de Italiaanse autoriteiten om verzoeker over te brengen. Zij stelt dat, enkel wanneer dat akkoord er niet komt, verzoeker naar Tunesië zal worden verwijderd.

Indien Italië toestemming geeft om verzoeker over te brengen, dan zal hij genoegdoening hebben gekregen en is een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde.

Indien zou blijken dat de Belgische autoriteiten geen bilateraal akkoord kunnen afsluiten met de Italiaanse overheid en verzoeker dus geen toegang krijgt tot het Italiaanse grondgebied omdat hij daartoe niet de nodige documenten heeft of kan krijgen, dan zal de verwerende partij hem naar zijn land van herkomst repatriëren. In dat geval is het dus niet de thans bestreden beslissing die in de weg staat van verzoekers vermeende gezins- en privéleven, maar de weigering tot toelating tot het Italiaanse grondgebied. Het komt verzoeker dan toe om zich van daaruit ten aanzien van de Italiaanse autoriteiten te beroepen op het gezins- en privéleven dat hij in Italië zou hebben. Verzoeker toont verder niet aan dat hij belangen heeft in België waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden. Hij kan artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig invoeren.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding af te leveren. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

4.6. De middelen, die geen ruimere draagwijdte kennen dan hetgeen hiervoor is besproken, kunnen niet worden aangenomen. Het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	A. WIJNANTS
-----------	-------------